

Three horizontal dashed lines for writing, located inside the rectangular frame.

Text de Mary Joslin. Copyright ilustrații ©2007 Amanda Hall. Ediția originală a fost publicată în limba engleză, cu titlul *The Lion Day-by-Day Bible*, de Lion Hudson plc, Oxford, Anglia. Copyright pentru ediția în limba engleză ©2008 Lion Hudson.

Biblia în 365 de zile

de Mary Joslin

Copyright © 2013 Casa Cărții

OP 2, CP 30,

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JOSLIN, MARY**

Biblia în 365 de zile / Mary Joslin ; il.: Amanda Hal ;
trad.: Ofelia Antal. - Oradea : Casa Cărții, 2013
ISBN 978-606-8282-83-1

I. Hall, Amanda (il.)

II. Antal, Ofelia (trad.)

087.5:22.046

Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură,
traducerea Dumitru Cornilescu și Noua traducere în limba română.

Traducerea: Ofelia Antal

Editarea: Claudia Stanciu

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Tipărit în China.

BIBLIA

ÎN 365 DE ZILE

Repovestită de MARY JOSLIN

Ilustrații de AMANDA HALL

Casa Cărtii, Oradea
2013

CONȚINUT

Ianuarie

Creația, Adam și Eva, Cain și Abel, Noe, Turnul Babel, Avraam și promisiunea, cetățile decăzute, Sara, nașterea lui Isaac, Rebeca, Iacov și Esau, Iosif și frații săi

Aprilie

Domnia lui Saul, David, Goliat, Ionatan, Batșeba, Absalom, psalmii lui David, Solomon, Ierusalimul și Templul, regina din Seba, împărăția divizată, Ilie

Februarie

Iosif în Egipt, Iosif și familia sa reunită, nașterea lui Moise, Moise și tufișul aprins, Moise și ieșirea din Egipt, călătoria prin pustie, cele Zece Porunci, vițelul de aur, cortul întâlnirii, chivotul Legământului

Mai

Regatul de nord al lui Israel, Ahab și Ilie, Elisei, Naaman, Iehu, Izabela, Amos, Iona, Osea

Martie

Țara Canaanului, Iosua și bătălia de la Ierihon, perioada judecătorilor, Ehud, Debora, Ghedeon, Samson, Naomi și Rut, Ana, Samuel, Saul

Iunie

Regatul de sud al lui Iuda, Isaia, Mica, distrugerea Israelului, Ezechia și asediul Ierusalimului, Iosia și restaurarea închinării la Templu, Ieremia, distrugerea Ierusalimului, exilul, Ezechiel, cuptorul încins, Daniel, istoria lui Iov

CONȚINUT

Iulie

Întoarcerea la Ierusalim, al doilea Templu, Estera, Neemia, Ezra, Noul Testament, nașterea lui Isus, Copilașul Isus, Ioan Botezătorul, botezul și ispitirea lui Isus, Isus–Predicatorul

August

Învățăturile lui Isus, Tatăl nostru, pildele și însemnătatea lor, minunile, prieteni și urmași, schimbarea la față

Septembrie

Mai multe învățături, pilde și minuni, Isus și copiii, intrarea lui Isus în Ierusalim, Isus în Templu, Iuda Iscarioteanul, ultima cină

Octombrie

Trădarea și judecarea lui Isus, crucificarea și îngroparea, mormântul gol, învierea lui Isus, Maria Magdalena, Emaus, Toma, Petru, înălțarea, Cincizecimea, apostolii în Ierusalim, Ștefan

Noiembrie

Convertirea lui Saul, Barnaba, Petru, creștinii din Antiohia, Saul devine Pavel, călătoriile misionare ale lui Pavel, epistola către Filipeni, epistolele către corinteni

Decembrie

Învăătura lui Pavel despre credință, nădejde și dragoste, alte călătorii ale lui Pavel, epistola către romani, călătoria la Roma, epistola către efeseni, epistola către coloseni, epistolele lui Petru, Ioan și Iacov, epistola către evrei, Apocalipsa, o viziune a cerului

*„Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta,
cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.”*

Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă.

Iar a doua, asemenea ei, este:

„Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.”

Cuvintele lui Isus din Matei 22:37–39

VECHIUL TESTAMENT

*O, Doamne,
pământul, cu tot
ce este pe el,
Îți aparține.
Îți mulțumesc
pentru tot
ce ai creat.*

Povestea începutului

La început, înainte ca lumea să fi căpătat formă, era întuneric beznă. Întunericul era mai adânc și mai sălbatic decât o noapte furtunoasă pe mare. Din mijlocul haosului, Dumnezeu a zis: „Să fie lumină”. Și imediat lumina a început să strălucească blândă, curată și minunată. „Ce lucru bun!” a spus Dumnezeu. „Voi numi lumina «zi», iar întunericul «noapte».”

Aceasta a fost prima zi a creației.

În cea de-a doua zi, Dumnezeu a făcut marea cer care învăluie tot universul; iar în cea de-a treia zi, Dumnezeu a despărțit uscatul de mare. „Aceste lucruri sunt foarte bune”, a spus Dumnezeu. „Iar acum, vreau ca toate soiurile de plante să crească pe fața pământului.”

Și au crescut ierburi înalte, și au înflorit, și au făcut semințe. Pomii s-au înălțat până la cer, deschizându-și florile la lumină. Apoi petalele au căzut, iar fructele au început să crească și să se coacă.

„Sunt mulțumit de ziua aceasta”, a spus Dumnezeu.

În ziua a patra, Dumnezeu a făcut soarele strălucitor ca să lumineze ziua, luna și stelele ca să scânteieze în timpul nopții. Apoi, pe când soarele de un auriu roșiatic răsărea în ziua a cincea, Dumnezeu a vorbit din nou: „Vreau ca mările să mișune de viețuitoare”. La porunca lui, acestea au prins viață, unele înotând, altele scufundându-se, făcând sărituri sau plonjând.

„Iar acum vreau ca văzduhul să se umple de ființe”, a strigat Dumnezeu. În fâlfâit zgomotos de aripi, stoluri de păsări au început să zboare, ivindu-se parcă din ceruri. Și acestea ciripeau, cântau triluri, sporovăiau sau croncăneau.

Toate erau foarte bune; însă lucrarea lui Dumnezeu nu era încă terminată.

Desăvârșirea creației

2 ianuarie

Geneza 1

Cea de-a șasea zi a lumii a început cu un cor în zori de zi: toate păsările salutau în cânt lumina soarelui.

Dumnezeu a șoptit pământului: „Ascultă! Pregătește hrană și adăpost animalelor pe care le voi crea. Păstrează pajiștile verzi pentru bizoni; fă ascunzișuri pentru șoarecii de câmp; să-i lași pe tigri să se adăpostească la umbra pădurii și pe vite, să se adune la adăpătoare.”

Apoi, Dumnezeu a făcut toate animalele, pe fiecare cu forma și cu felul de-a fi, cu ferocitatea sau istețimea lui.

„Iar acum”, a spus Dumnezeu, „a venit vremea să creez oameni. Ei vor fi copiii Mei și îi voi pune să stăpânească peste toate. Vor avea copii, la rândul lor, și, cu timpul, poporul meu va umple fața pământului. Oriunde se vor duce, pământul le va da tot ce au nevoie.”

După ce a creat lumea, Dumnezeu a privit la tot ce făcuse și a fost mulțumit.

În ziua a șaptea, Dumnezeu S-a odihnit.

„Ziua a șaptea va fi o zi deosebită”, a spus Domnul. „Să rămână pe vecie o zi de odihnă.”

*Dumnezeul meu,
lumea întreagă
rămâne mută
în fața mărețelor
Tale lucrări.*

*Doamne,
Tu ești
Dumnezeu și
numele Tău este
„EU SUNT”.*

Muntele sfânt

Într-o zi, Moise s-a dus cu turmele să caute pășune. Era puțină iarbă de pășcut, așa că a trebuit să meargă tot mai departe, în sălbăticie.

A ajuns la un munte care se numea Sinai. Acesta era un munte înalt și stâncos, ce părea că atinge cerul.

Deodată, i-a apărut dinainte o priveliște ciudată.

— Ori mă înșală ochii, ori tufișul acela a luat foc, murmură el. Văd flăcările, dar tufișul nu e mistuit de foc. Ia să-l văd mai de aproape.

Așa a și făcut. Dumnezeu l-a strigat pe Moise din mijlocul tufișului:

— Moise! Oprește-te acolo unde ești. Scoate-ți sandalele, căci acesta este un pământ sfânt. Eu sunt Dumnezeul tău: Dumnezeul poporului tău, Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac și al lui Iacov.

Înspăimântat, Moise a făcut așa cum i se poruncise și și-a tras mantaua peste față, ca să nu vadă.

— Ascultă, a spus Dumnezeu. Am văzut cât de mult suferă poporul Meu în Egipt. Acum te trimit la faraon. Spune-i să te lase să scoți poporul Meu afară din Egipt.

Moise a clătinat din cap.

— Faraonul nu mă va asculta, a protestat el. Și nici israeliții. Dacă le voi spune: „Dumnezeul poporului vostru m-a trimis”, ei îmi vor zice: „Care este numele Său?”, iar eu nu știu.

Dumnezeu i-a răspuns:

— Eu sunt Cel ce Sunt. Tu le vei spune: „Cel care Se numește EU SUNT m-a trimis la voi”.

24 martie

1 Samuel 1 și 2

Dumnezeul meu,

*Tu vei fi
credincios celor
care Îți sunt
credincioși.*

Micuțul Samuel

Ana nu a mai mers la Silo în anul următor. A rămas acasă să aibă grijă de băiețelul ei, Samuel. Era mai fericită ca oricând – în sfârșit devenise mamă.

Doar când Samuel a crescut mai mare, Ana a făcut o nouă călătorie până la Silo. L-a prezentat pe băiat lui Eli.

— Vă mai amintiți de mine? a întrebat ea. Eu sunt femeia care s-a rugat atâta, de ați crezut că nu sunt în toate mințile. Mă rugam să am un copil și acum iată-l. Am promis că, dacă Dumnezeu răspunde rugăciunilor mele, Îi voi închina copilul. Poate să rămână aici și să dea o mână de ajutor la treburile din sfântul lăcaș al Domnului?

Eli l-a primit pe Samuel cu brațele deschise. În fiecare an, Ana mergea în pelerinaj la Silo și îi aducea fiului ei o hăinuță nouă făcută special pentru el. An de an băga de seamă cât crescuse și cum învăța ce avea de făcut ca ajutor la sanctuar.

Curând a devenit cât se poate de evident faptul că Samuel era un ajutor mai de nădejde decât fiii lui Eli. Într-o zi, un alt om sfânt, care era profet, a venit la Eli să-i arate gravitatea situației:

— Nu ți-ai muștrătat destul fiii. Așa că nu sunt pregătiți să preia treburile templului după moartea ta. Dumnezeu va alege pe altcineva să fie preot, pe cineva care va fi credincios Domnului și legilor Lui toată viața.

*Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții;
cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.
Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei,
dacă veți avea dragoste unii pentru alții.*

Cuvintele lui Isus din Ioan 13:34–35

NOUL TESTAMENT

20 iulie

Luca 2

*Dumnezeul meu,
ajută-mă să Îl
recunosc pe Fiul
lui Dumnezeu.*

Copilașul din iesle

Tara evreilor făcea parte din Imperiul Roman. În vremea aceea, împăratul Augustus a dat o lege nouă: toată lumea trebuia să ia parte la un recensământ. Voia să știe cu precizie câți supuși avea, ca să afle câți bani putea să adune de pe urma taxelor pe care le plăteau aceștia.

A fost mare vânzoleală: toată lumea trebuia să meargă în localitatea unde se născuse pentru a-și trece numele pe o listă oficială. Maria era la un pas de căsătorie, deci ea și viitorul ei soț trebuiau să se înscrie împreună. Iosif se trăgea din familia lui David, marele rege al Israelului. Acest lucru însemna că amândoi trebuiau să facă un drum foarte lung, de la Nazaret, din Galileea până la Betleem, în Iudeea.

Din toate colțurile imperiului, oamenii trebuiau să pornească la drum din aceleași motive. Când Maria și Iosif au ajuns la Betleem, nu au mai găsit camere unde să stea.

— Copilul meu se va naște în curând, a spus Maria, încercând să fie curajoasă. Trebuie să găsim undeva adăpost peste noapte.

Singurul loc pe care au reușit să-l găsească era un grajd pentru animale. Le oferea doar un acoperiș deasupra capului.

Acolo s-a născut băiețelul Mariei. L-a înfășat în scutece.

— Ce obosită sunt, a spus ea. Ce bine ar fi prins un pat moale unde să culc copilașul.

În grajd era o iesle. Era cam nefinisată, dar solidă. Cu multă iubire, Maria a culcat Copilașul în ea. A zâmbit privindu-L cum dormea. Oare cuvintele îngerului chiar aveau să se împlinescă? Oare oamenii Îl vor numi Fiul Celui Preaînalt?

Isus îi învață pe ucenici să se roage

Isus dorea din toată inima ca cei care-L vor urma să Îi fie devotați lui Dumnezeu. Totuși, i-a avertizat că adevărata cucernicie trebuia să fie cu totul altceva decât dorința de a ieși în evidență prin evlavie.

— Unii fac paradă de credința lor, a spus El. Nu vor decât să fie admirați de ceilalți... iar asta este toată răsplata pe care o vor primi. Dumnezeu nu este deloc impresionat.

Așadar, dacă dați ceva unui nevoiaș, faceți în așa fel încât să nu afle nici măcar cei mai apropiați prieteni. Dumnezeu va răsplăti binele pe care îl faceți în secret.

Când vă rugați, nu stați în picioare la locul de închinare sau la colțul străzii. Intrați în camera voastră, închideți ușa și rugați-vă în secret.

Nu folosiți multe cuvinte fără sens în rugăciunea voastră. Dumnezeu știe deja de ce aveți nevoie. Spuneți simplu, astfel:

*Tatăl nostru care ești în ceruri,
sfînțească-se Numele Tău,
vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta,
precum în cer, așa și pe pământ!
Pâinea noastră cea de toate zilele,
dă-ne-o nouă astăzi!
Și ne iartă nouă greșelile noastre,
precum și noi iertăm celor ce ne greșesc!
Și nu ne lăsa să cădem în ispită,
ci ne izbăvește de cel rău!*

Dacă iertați celorlalți greșelile pe care le-au făcut, și Dumnezeu vă va ierta pe voi. Dacă nu iertați, nu veți fi nici voi iertați de relele pe care le-ați făcut.

12 august

Matei 6; Luca 11

*Doamne,
vie Împărăția Ta!*

*Doamne,
ajută-mă să cred
că viața și
bunătatea pot
înflori chiar și
în cele mai
întunecate locuri.*

Mormântul gol

În mormânt se pătrundea printr-o intrare scundă. Femeile priviră în jur speriate, pentru că li se părea că mai e cineva prin preajmă.

S-au strecurat înăuntru.

— Unde este trupul? Sunt sigură că L-am văzut întins pe piatra asta, a șoptit una dintre ele.

— Chiar așa a fost, a spus alta. Am făcut un semn ca să-mi amintesc. Și-a ridicat privirea îngrozită. Cineva a luat trupul lui Isus! Cine să fi făcut una ca asta? Și unde l-o fi dus?

Și ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Hai să vedem dacă nu cumva e tot pe aici prin mormântul acesta! Câte încăperi are? Poate că Iosif l-a mutat mai încolo... pe undeva!

Femeile au început să caute. Cel mai neînsemnat zgomot răsuna cu ecou în mormântul de piatră. Deodată au încremenit... lumina difuză din mormânt s-a transformat într-o strălucire orbitoare.

Potopite de spaimă, s-au întors să vadă ce se întâmplase. În spatele lor erau două arătări îmbrăcate în haine strălucitoare. Erau îngeri. Ochii acestora străluceau de parcă tocmai ar fi răs în hohote.

— N-aveți cum să găsiți într-un mormânt, printre cadavre, pe cineva care e viu, a zis unul dintre ei. Isus nu este aici, a înviat și trăiește.

— Dar... nu e cu puțință așa ceva! a început o femeie.

— Aduceți-vă aminte ce a spus pe când era încă în Galileea. „Fiul Omului trebuie să fie dat pe mâna păcătoșilor, să fie răstignit, iar după trei zile să învie.”

— A, da! au încuviințat ele. Așa a spus. Dar Isus a spus multe lucruri care ne nedumereau... nu am dat prea multă importanță acestor cuvinte.

Femeile s-au uitat unele la altele. Când s-au întors către cei care le vorbeau, aceștia dispăruseră.

— Grăbiți-vă! Hai să le spunem celorlalți! au spus ele.

Și au plecat în grabă să-i găsească pe ucenici.

*Doamne,
dă-mi, prin
Duhul Tău cel
Sfânt, puterea
și încrederea
de a trăi
pentru Tine.*

Ziua Cincizecimii

La cincizeci de zile după Paște, era sărbătoarea Levreiască a Cincizecimii. Și, ca de obicei, credincioșii erau iarăși adunați cu toții la un loc. Deodată, au auzit un zgomot venind din cer.

— Să fie, oare, vântul? a spus unul. S-a stârnit prea dintr-odată.

Toate au început să foșnească, în timp ce vântul dansa prin cameră, după care se părea că vântul se preschimbă în ceva auriu. În jurul capului fiecăruia dansa ceva ce aducea cu o flacără de foc. Acestea i-au făcut pe toți dornici să se bucure și să cânte.

Din senin, au început să vorbească limbi diferite și au simțit deodată imboldul să folosească aceste abilități ca să-L vestească pe Isus celor care erau afară, așa că au ieșit din odaie.

Atunci au priceput în inimile lor că sosise vremea să ducă mai departe lucrarea lui Isus. Duhul Sfânt trimis de Dumnezeu venise peste ei ca un prieten și le dădea putere și tărie cum nu visaseră ei vreodată.

Credincioșii sărbătoreau cântând și bucurându-se pe străzile Ierusalimului. Orașul era ticsit de pelerini care veniseră de prin toate colțurile imperiului cu ocazia sărbătorii și în curând s-a adunat o mare mulțime în jurul lor.

— Oamenii aceia sunt din Galileea, și-au spus ei unii altora, dar ia ascultați... unii dintre ei vorbesc limba noastră.

— Grupul acela vorbește în dialectul nostru: nu mă gândeam că îl mai știe altcineva afară de cei din regiunea noastră!

— Cei din grupul celălalt vorbesc foarte bine limba latină, de parcă ar fi venit chiar de la Roma!

— Înțelegem cuvintele, dar despre ce anume vorbesc? Dumnezeul lor a înviat un Om? Așa ceva nu este cu puțință.

— Eu cred că sunt beți.

— Uitați-vă la grupul acela de bărbați de pe trepte. Unul dintre ei face semne că vrea liniște.

— Păi, o să-l ascultăm dacă nu e amețit prea tare, de să nu poată sta în picioare și să vorbească.

— Șșș! S-ar putea să spună ceva interesant.

31 decembrie

Apocalipsa 20-22

*Dumnezeul meu,
ajută-mă
să ajung cu bine
în cer.*

Un cer nou și un pământ nou

Într-un final, haosul și vărsarea de sânge au început să se domolească. Toți oamenii care trăiseră vreodată pe pământ au fost adunați și aduși în fața Celui ce șade pe tron. Cei mari și cei umili, cu toții au fost judecați pentru ceea ce făcuseră.

Apoi vechiul cer și vechiul pământ au dispărut în întuneric și, ca ivirea unei noi dimineți, au apărut un cer nou și un pământ nou. Și s-a auzit un glas:

„Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeu lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moarte nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.”

Cel ce ședea pe tron a vorbit: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi. S-a isprăvit! Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul.”

Apoi a apărut o cetate care se cobora din cer. Aceasta avea formă de pătrat și era înconjurată cu ziduri înalte. A avea douăsprezece porți de mărăgăritar. Orașul însuși era făcut din cel mai curat aur, și totuși era transparent ca sticla.

Pretutindeni era lumină... dar nu de la soare sau de la lună, ci de la slava lui Dumnezeu care ieșea din tron răspândind pretutindeni strălucire. Un râu ce scânteia curgea din tron și străbătea clipocind orașul. Pe cele două maluri ale râului înfloreau pomii vieții, cu frunze verzi și fructe coapte.

S-a auzit glasul lui Isus, clar și poruncitor: „Veniți toți cei care sunteți însetați: primiți în dar apa vieții”.

Cititorul și-a ridicat privirea spre cei care îl ascultau.

— La final, Ioan scrie câteva cuvinte de bun-rămas, a spus el. Cartea sa se termină astfel:

*„Vino, Doamne Isuse!
Harul Domnului Isus Hristos
să fie cu voi cu toți.”*

